

tion, hvorved Hans Majestæt Kongen har bifaldet, at den for Tiden fungerende Universitetslærer i Filosofi har den Pligt uden Godtgjørelse at holde visse Forelæsninger i Pædagogik for nogle nærmere betegnede Personer. Sa, men dertil indskrænker det sig. Jeg vil nu være saa velvillig at føie en Resolution til. Jeg har her en saadan kongelig Resolution, der berører en Sag, som ingenlunde er saa ubetydelig som, hvad der angaar Baagekonerne paa Frederiks Hospital. Det er en kongelig Resolution, hvorved det allernaadigst bifaldes, at det tidligere som Statssekretær betegnede Embede for Fremtiden betegnes som Statsraadsssekretær. Men saa snart Sagen bliver lidt mere alvorlig, ser man strax, at en saadan kongelig Resolution ikke gaar uden ministeriel Kontrastnatur; thi da Hans Majestæts Sagtkapitain foreskaffedes fra 2den Rangklasse Nr. 5 til et højere Nummer i samme Klasse, skete det paa Conseilspresidentens derved nedlagte allerunderdanigste Forestilling. Der have vi strax det ministerielle Ansvar; naar det dreier sig om, at en Sagtkapitain skal fra 2den Klasse Nr. 5 højere op, saa maa der en allerunderdanigst Forestilling til, saa er det forbi med at tumle saadan med Manden i Kraft af kongelig Magtfuldkommenhed. Og komme vi til de, jeg vil ikke sige alvorlige, men strengt alvorlige Sager, saa stiller Sagen sig ganske anderledes. Der ville de Herrer se, at saasnart en kongelig Resolution dreier sig om større Spørgsmaal, er den forsynet med en Ministers Underskrift. Der er saaledes en kongelig Resolution, der gaar ud paa at ordne forskjellige Øvrighedsforhold paa de vestindiske Der, Præsidentembedet, den øverste Politimyndighed osv., og der er Offentliggjørelsen foregaaet paa Finansministerens derved nedlagte allerunderdanigste Forestilling. Det Samme gjælder om den bekendte kongelige Resolution, der gik ud paa at oprette Bispe-raadet, Resolutionen af 8de Oktober 1833. Den er ligeledes offentliggjort i den Form: Ved allerhøjeste Resolution af 8de d. M har det paa en af Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet derved nedlagt allerunderdanigst Forestilling behaget Hans Majestæt Kongen at stadfæste osv. Jeg tror herved tilstrækkelig at have godgjort, at naar vi have os over den Sfære af ligegyldige Ting, som det ærede Medlem har graansket

saa omhyggelig, og kommer til de Resoluitioner, der dog have nogen Betydning, fremtræde de altid med ministeriel Kontrastnatur, saaledes som det i Virkeligheden ogsaa bør ske. Og nu tror jeg nok at turde paastaa, at den Sag, som her foreligger, er saa alvorlig, saa gennemgribende for hele vor Retsstilstand, at den er langt mere betydningssfuld end haade Resolutionen om Kirkeaaedet og Resoluitionen om Ordningen af Embederne paa de dansk-vestindiske Der, og jeg tager derfor ikke det Ord tilbage, som jeg før brugte, og som jeg tror, at Enhver vil finde ikke er for strengt, at det er en utilbørlig Maade, hvorpaa Resolutionen er offentliggjort, hvorved Ministeren har søgt at slyde sig bort fra Ansvar i denne Sag overfor Offentligheden.

Jeg kommer da tilbage til Hovedsagen, idet jeg udtaler min Beklagelse over, at det ærede Medlem endnu har den samme vrang Opfattelse af Rigsretten som før. Jeg begriber ikke, at det ærede Medlem noget Dieblit kan være i Tvivl om, at Grundlovsfortolkning er en de lovgivende Faktorer tilkommende Eneret, hvorimod Straffebestemmelsen, Afgjørelsen af Spørgsmaalet om Straf og Erstatning er en Rigsretten tilkommende Eneret. Den blande vi os ikke i; vi have Intet med Spørgsmaalet om Straf og Erstatning at gjøre, og i det Dieblit dette Spørgsmaal ligger for, skal det afgjøres af Rigsretten og ikke af Folkethinget. Det vilde være et Indgreb i Rigsrettens Ret, om Folkethinget paa nogen Maade præjudicerede Spørgsmaalet om Straf og Erstatning ved at afgjøre det her. Men Spørgsmaalet, om der foreligger et Grundlovsbrud eller ikke, er et helt andet Spørgsmaal, end Spørgsmaalet om Straf og Erstatning, dets er Lovfortolknings-spørgsmaal, det har de lovgivende Faktorer Eneret til at afgjøre. Naar nu det ærede Medlem ikke har nogen Mening om dette Spørgsmaal, siger jeg, at det er et Tegns paa, at det ærede Medlem og hans Parti har abdiceret i den politiske Kamp eller i hvert Fald i det politiske Arbejde paa Grundlovens Grund. Det ærede Medlem gjorde gjentagende en Bemærkning om, at hvad der her blev besluttet, har ingen retlig Virkning. Deri tager det ærede Medlem fejl. Der er rettlige Virkninger af meget forskjellig Natur. Bore Beslutninger her have ganske